

Židům

6. kapitola 3. část

¹ Dobré ráno, přátelé. Je to pro mne výsadou být zde na tomto místě a naplnit předmluvu z úst našeho pastora, která opravdu vyžaduje skutečný život, že ano? Chceme vzdát slávu našemu Pánu za Jeho všechny veliké uzdravovací moci, za Jeho milosrdenství, které nám prokazoval v minulých letech.

² A teď bych chtěl oznámit několik věcí. Zaprvé: Bratr Wood a bratr Roberson... bychom chtěli poděkovat za vaše přímluvné modlitby, abychom měli bezpečnou cestu. Měli jsme báječný čas; tuším, že jsme vyjeli na čtyři a půl dne, a vrátili jsme se v pořádku. A Pán nás opravdu požehnal.

³ A nyní bychom chtěli oznámit, že probuzenecká kampaň bratra Grahama Snellinga pokračuje dál; je to nahoře na konci ulice Brigham, zde ve městě. A na příští středu večer... zítra bych chtěl odjet po pohřební bohoslužbě, kterou za chvíli oznámím. A tak vám chceme dát na vědomí; ve středu večer; chtěli bychom tam odjet jako delegace, navštívit bratra Grahama před ukončením jeho bohoslužeb. Pokusíme se, abychom tam mohli přijít jako celý sbor, pokud to jen bude možné a přijet jako delegace... a setkat se s bratrem Grahamem během jedné z jeho bohoslužeb.

⁴ Tak tedy, dnes odpoledne leží v pohřební síni v Charlestownu paní Colvinová, která sem chodívala před mnoha lety, bylo jí sedmdesát čtyři let a byla včera odvolána ze světa, aby byla s Pánem Ježíšem. A na jejím pohřbu má v pondělí kázat kazatel, pan McKinney. Jak je to ve zvyku... který byl předtím po mnoho let metodistickým pastorem v Port Fultonu, a on byl jejich osobním přítelem. Měl bych mu být nápomocen, je to v pondělí, tuším, že v půl druhé, v obřadní síni v Charlestownu v Indianě. A vy všichni přátelé Colvinovy rodiny... vím, že oni všichni ocení to malé povzbuzení a podání ruky. Protože všichni víme, obzvlášť ti, kteří procházeli těmito údolími, víte, co to znamená přijít o přítele. A tak bychom... Ona teď leží v obřadní síni v Charlestownu v Indianě. Kdybyste tam jeli dnes odpoledne, nu co, jistě že si toho bude Colvinova rodina cenit, jsem si tím jist. Mnozí z jejich lidí nadále přicházejí sem do toho stánku. Oddával jsem, pohřbíval, křtil prakticky celou jejich rodinu. A tak, pan Grayson, který

byl kdysi naším zdejším sousedem, on je tam nyní zaměstnancem pohřební služby.

5 Tak tedy dnes večer... Bude-li vůle Páně, chtěli bychom večer začít z tohoto místa, kde jsme skončili dnes ráno, v tomto velikém studiu, kterým se teď zabýváme. Nakolik vím, myslím, že to jsou všechna oznámení. A tak příští středu večer, nuže, ještě to dodatečně oznámím dnes večer, že jdeme tam nahoru k bratru Grahamovi.

6 Vítáme tedy v našich branách všechny neznámé a jsme rádi, že jste dnes ráno mezi námi, a prosím, aby vás Bůh bohatě, a hojně požehnal za to, že jste se shromáždili.

7 Bratr Cox mi zrovna řekl, že náš ozvučovací systém v této chvíli moc dobře nefunguje. Možná je to dáno počasím, veliká vlhkost proniká do těchto reproduktorů. A ony nejsou moc kvalitní již od počátku a v tom může být ten háček.

8 Když se tak dívám, zpozoroval jsem, že zde sedí, nakolik vím, sestra Arganbrightová. Víam, že to není moc hezké, ani podle etiky, když se tě zeptám; ale nemáš nějakou zprávu od bratra Arganbrighta, od té doby, co odcestoval? Byl bych velice rád, kdyby se se mnou zkontaktoval, jakmile to bude jen možné. On je teď ve Švýcarsku a Německu na shromážděních s Tommy Hicksem a Paulem Cainem. Jestli máš nějakou zprávu, sestro Ruth, můžeš mi to hned říct nebo tak rychle, jak jen to bude možné.

1. Janova 1:7

9 Nuže, ten malý stánek nemá žádné členství, máme pouze obecenství. Nemáme zde jiné vyznání víry kromě Krista, jiný zákon kromě lásky, jinou knihu kromě Bible. Je to jediná kniha, o které vím a jediná věc, která nám je známá, kterou zde máme. A jelikož krev Ježíše Krista nás očišťuje od veškerého hříchu, můžeme mít společenství mezi sebou se všemi.

10 Všiml jsem si dnes ráno, jak někteří z vás jste mohli slyšet modlitbu tohoto bratra, to byl katolík, tak... on byl předtím katolíkem; přicházejí sem všelijací, různí lidé. Před chvílí jsem měl tu čest si potrást rukou s jistým menonitským bratrem, který tu také sedí. Menonité, baptisté a metodisté a katolíci, kdokoliv chce, může sem přijít. A máme společenství okolo požehnaného Božího Slova. Sedí zde svědek Jehovův a jiní různí lidé, z různých denominací.

11 Kdysi jsem velice miloval (v podstatě, nu co, miluji i nadále) západ. Mám rád koně a dobytek. Vyrostl jsem na farmě a miluji to.

A kdysi jsme mívali shánění dobytka a chodíval jsem s nimi, a měli jsme tam takovou elektrickou ohradu. Nevím, jestli lidé zde na východě ví, co to je elektrická ohrada; ano nebo ne? Je to takové místo, kde se zažene dobytek do lesa, aby se nerozutekl (jak to nazývají), aby nepřišel zpět na ranč. Ten dobytek by spásl trávu, kterou nechávají růst na seno pro zimní období. A tam v horách, oni tam rovněž používají elektrické ohrady, aby oddělili od sebe krávy od býků a tak dále; tomu se říká „elektrická ohrada.“ Ale ta hlavní elektrická ohrada se nachází tam, kde stojí rančer, když prochází dobytek.

12 Proseděl jsem tam mnoho dnů v sedle a pozoroval ten procházející dobytek. On měl různé druhy označení. Bylo tam jedno stádo, které se jmenovalo „Diamant“ a jiná byla pojmenována „Bar X“ a některá... a naše byla „Trojnožka,“ podobalo se to skautskému odznaku. A další farmář níže měl značku „Krutí stezka na koni.“ Oni všichni měli různé značky, aby mohli poznat svůj dobytek, když ho budou vyhánět na pastvu.

13 Nuže, rančer nebyl tak zcela zainteresován plemenem, hle co... rančer nebyl zainteresován přívěskem na uchu dobytka. Všechno, co tam procházelo, lhostejno jakou ten dobytek měl značku, musel být čistokrevným plemenem Hereford. Nemohlo tam projít nic, pokud to nebylo Herefordem; muselo mít registrační značku, jinak tamtudy nemohlo projít.

14 Myslím si, že toho dne, když přijde Pán, On nebude věnovat žádnou pozornost značce, kterou jsme nosili, ale zda jsme byli všichni znovuzrozenými křesťany. To je pravda. To je ten Kristův rod. Krevní test to prokáže; my jsme všichni křesťané. A jestliže se tam takto všichni dostaneme, pak bychom měli být takovými zde. Nemyslíte si, že je to tak? To je ta cesta... A tak my si všichni ceníme obecenství s lidmi ze všech možných církví.

15 Teď se zabýváme studiem této požehnané knihy k Židům. Jeden z bratří se z toho tak velice radoval, že vzal ty pásky a chce to vytisknout ve formě knihy jako lektorát.

16 A teď bychom za chvíli chtěli přistoupit k 11. kapitole. Předpokládáme, že u toho strávíme celou nadcházející zimu, u té 11. kapitoly. Protože každý z těch hrdinů; rádi bychom se vrátili zpět do této knihy a provázali to celým Písmem. Měl jsem to v úmyslu udělat... nyní to dělám jen částečně a zmiňuji se pouze jen o některé z těch předchozích kapitol, abychom celou tuto knihu mohli provázat společně. Protože vidíte, že písmo musí být prokázáno písmem.

17 A proto, jestliže nacházíme nějaký rozpor, o kterém si někdo myslí, že si Písmo protirečí, je to omyl. Žádné místo Písma si neprotirečí z jiným místem. Tento rozpor snad vzniká jen v našem způsobu nahlížení na tuto věc, ale ve své podstatě si neprotirečí. Stojím ve službě dvacet šest let a nikdy, ani jednou jsem nenalezl v Bibli věc, která by si protirečila s něčím jiným, co bylo v Bibli napsáno; prostě vím, že to tam není.

18 A dnes studujeme jednu z nejpožehnanějších kapitol knihy k Židům, 7. kapitolu. Jestliže někdo z přítomných nemá Bibli a rád by četl spolu s námi, rádi vám Bibli přineseme, pokud jen zvednete ruku. Poprosím některé ze starších... kdo sem přijde a vezme je... někteří zvedli ruce tam vzadu. Děkuji, bratře. A jestliže si přeješ Bibli, jen zvedni ruku a oni ti ji přinesou.

Římanům 10:17; Židům 10:14

19 Nuže, pouze tím jediným způsobem jak může být církev vybudována, pouze tím jediným způsobem jak může mít člověk víru, není skrze jeho denominaci, ne skrze jeho přidružení, ani jeho víra nespočívá na teologii nějakých lidských myšlenek (protože tyto věci jsou víceméně lidského původu), ale jediný způsob, jak víru naleznout, nacházíme ve slavném místě odpočínutí, na tom nepohnutelném a neměnném Božím Slovu. „Víra je tedy ze slyšení a slyšení skrze Slovo Boží.“ Hle, co je třeba. A když je víra slyšena a přijata, pak je věc navěky vyřešena. Nic není schopno s tebou pohnout, nezáleží na tom, co přichází nebo, co se děje. Nic není schopno změnit tuto víru. Jen na to pomysli. Jsi zakotven a tím nelze zakolísat po celý čas a věčnost. Jsi zakotven navěky. „Neboť Bůh jedinou obětí přivedl navždy k dokonalosti ty, kteří jsou posvěcováni... nebo povolání.“

Jan 11:25; Filipenským 3:13, 14

20 A víra zaujímá v křesťanovi, v životě věřícího, takové význačné místo, že se může postavit vedle temného hrobu nebo nad rakví, kde naše milované dítě nebo někdo z našich milých přešel z tohoto života tam za obzor, a s přísným pohledem orlího oka může spatřit Toho, který řekl: „Já jsem vzkříšení a život.“ A oni zapomínají na věci, které jsou za nimi a chvátají k tomu znamení vysokého povolání shůry.

21 Jsem tak rád, že Bůh to tak připravil jako dar pro všechny, zdarma. A tak by to mělo být s církvemi. Církev neznamenají denominace nebo organizace; znamenají skupiny lidí (věřících), kteří se vespolek shromažďují ke společenství Slova.

1. Timoteovi 3:16

22 A v tomto nádherném vyučování svatého Pavla, jak jsme již

viděli v pozadí předchozích kapitol, se obzvláště zabýval nejvyšším Božstvím Pána Ježíše, a kým On byl. Kristus byl Bohem, učiněným tak, aby Ho lidé mohli pocíťovat a dotýkat se Ho, a mohli s Ním mít obecenství. Kristus, Pán Ježíš, byl tělem, ve kterém přebýval Bůh: „Bůh byl v těle a přebýval mezi námi.“ 1. Timoteovi 3:16: „Tajemství zbožnosti je bezesporu veliké: Bůh byl zjeven v těle...“

Žalm 8:5; 2. Korintským 5:19; Kolossenským 2:9; Židům 2:7, 9

23 Ten veliký Jahve sestoupil a stal se hmatatelným, tím, že žil v těle svého vlastního Syna, a oznámil, a smířil tento svět se Sebou samým. Bůh nebyl nic jiného... Kristus nebyl něčím menším než Bohem a Bůh nebyl něčím menším než Kristus. Tito dva spolu tvořili Božství tělesně a On se stal o něco menším od andělů proto, aby mohl trpět. Andělé nemohou trpět. Ale Ježíš byl Stánkem, ve kterém přebýval Bůh.

Skutky 7:48; Židům 10:5

24 Bible říká v 7. kapitole Skutků apoštolů, že: „Stánků a zápalné... zápalných obětí sis nepřál, ale tělo sis pro Sebe připravil. A nejvyšší Bůh nepřebývá ve stáncích lidskou rukou učiněných, ale tělo jsi pro Mne připravil.“ Tak aby v tom Stánku svého přebývání mohl mít obecenství s člověkem.

25 Jestliže Bůh dovolí, jakmile budu hotov s touto kapitolou nebo s touto knihou, chtěli bychom přejít do knihy Rut a ukázat z ní jakým způsobem se stal Bůh naším příbuzným, aby smířil ztracené a přivedl je zpět k Sobě samému skrze společenství, a skrze to, že se stal jedním z nás. A Vykupitel musí být příbuzným a jediná možnost jak Bůh se mohl stát naším příbuzným je, že se stal jedním z nás. A tak On se nemohl stát andělem a být lidským příbuzným.

26 Minulý večer jsem promlouval k jistému zdrcenému synovi mého spolupracovníka, jehož matka právě zemřela; on mi řekl: „Ó, bratře Bille, mám dojem, že ona je dnes večer andělem.“

27 Řekl jsem: „Nikoliv, Earle, ona nebude nikdy andělem. Ona dnes večer zůstává ženou právě tak, jak ji Bůh učinil a takovou navždy zůstane — nikdy nebude andělem.“ Bůh učinil anděly, ale nikdy neučinil lidi anděly. On učinil anděly a lidi. A tak lidé nebudou nikdy anděly a andělé nebudou nikdy lidmi. Bůh je učinil rozdílné.

Římanům 8:3

28 Nuže, a v Kristu, který se stal tělem, aby nás vykoupil z toho velkého neznáma, do kterého člověk padl a přišel o nesmrtelnost následkem hříchu; sám Bůh sestoupil a přijal podobu, a tvar člověka, stal se naším příbuzným, aby mohl nést naše hříchy, a naši smrt.

²⁹ A v jedné z těchto ilustrací, které jsme předložili v předcházejících lekcích... (trochu to zopakuj jako krátké pozadí pro nově příchozí, aby tomu lépe porozuměli...) Bůh na své cestě na Golgotu, když byl zasažen ostnem smrti; a on kolem Něho bzučel, a nakonec ho bodnul tak, že zemřel. On zemřel tak, že až slunce přestalo svítit. On zemřel tak, že měsíc a hvězdy nevydaly své světlo.

³⁰ Muselo Ho to potkat, aby se do Něho zabodl ten osten smrti! Kdyby byl nesmrtelnou osobou, kdyby byl ve formě teofanie nebo v Duchu, pak by smrt na Něj neměla právo. To muselo být tělo, které bylo schopno přijmout osten smrti. Ale když tento čmelák nebo nějaký bodavý hmyz, když se zabodne hluboko, není schopen již vícekrát bodnout. Jeho žihadlo zůstává v tom těle. A právě tak to bylo s Kristem... s Bohem, Kristus přebýval v těle, aby se do Něho zabodlo toto žihadlo smrti. A když se smrt od Něho odtáhla tam na kříži, ten osten tam zůstal; on již pak nemohl zasáhnout věřícího. Může sice vydávat bzučivý zvuk, může bzučet a hrozit, ale nemůže bodnout, ono již nemá žihadlo.

1. Korintským 15:55, 57

³¹ Ten veliký svatý Pavel na své cestě na smrt zvolal a řekl: „Kde je, ó smrti, tvůj osten? Kde je, ó peklo, tvé vítězství? Ale díky Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista,“ protože oboje, smrt i peklo, ztratily svou moc.

Židům 6:1

³² Nuže tedy, minulou neděli jsme se zabývali myšlenkou: „Zanechme řeči o počátečních věcech Kristových.“ V 6. kapitole jsme četli toto: „Směřujme k dokonalosti.“ A shledali jsme, že dnešní lidé v mnoha církvích, včetně Branhamovy modlitebny a v různých jiných, kladou příliš veliký důraz na studium o těch počátečních věcech Kristových: O tom, že byl Synem Abrahamovým, že byl Synem *takovým* - a - *takovým*, a vracíme se do rodokmenů. Ale Bible nám říká: „Odložme stranou tyto věci a směřujme k dokonalosti!“

Židům 6:1, 2

³³ Nejdříve musíme být obeznámeni s naukou, a pak musíte vědět všechny tyto věci; a pak je zapotřebí odložit je bokem, jak On řekl: nauku o vzkříšení z mrtvých, vkládání rukou, křtech a těch mrtvých člancích o Bohu. Ano, ony v sobě nemají život. Ale církev v dnešní době se vrací právě k nim: „Ó, my věříme v Božství Kristovo, (ano, jistě), věříme ve vodní křest, (ano, jistě), ve vkládání rukou.“

Židům 6:3

³⁴ Pavel řekl: „A to všechno uděláme, jestliže Bůh dovolí. Ale

přesto všechno odložme tyto věci stranou a směřujme k dokonalosti.“

35 Nuže, církve se nemůže stát dokonalou skrze organizace. Ona se tím jen po celý čas takto vzdaluje dál od Boha a také dál jedna od druhé. My děláme bariéry, oddělujeme se od sebe, což je známkou toho, že nemáme víru. Ale pak, když opustíme ty počáteční nauky, jestliže budeme spěchat k dokonalosti, pak tyto nepatrné věci, nejsou nám již déle užitečné.

1. Korintským 12:13; Římanům 5:5; Efezským 2:19

36 Vstupujeme do obecenství a shledáváme, že jediná cesta, jak se můžeme stát dokonalými, je ta, abychom byli nalezeni v Kristu. A pak jsme shledali na základě biblického učení, jakým způsobem se můžeme ocitnout v Kristu. Nikoliv vodním křtem, nikoliv vkládáním rukou, nikoliv nějakou naukou, nýbrž: „Jedním Duchem jsme všichni ve křtěni do jednoho těla a stáváme se dokonalými skrze Jeho utrpení.“ A pak vypadáme jinak, uvažujeme jinak, jednáme jinak, žijeme jinak. Ne kvůli tomu, že je to naší povinností nebo, že patříme k nějaké církvi, ale protože láska Boží je rozlita v našich srdcích skrze Ducha Svatého a to z nás dělá spoluobyvatele Božího království; pak tu již nejsou ty denominace ani jiné překážky. Nacházíme se všichni v tom jednom velkém těle.

Židům 6:13

37 Teď jsme tedy připraveni vstoupit do naší ranní lekce, což uděláme během několika málo minut. Jednu z věcí, kterou bych zde udělal, je ta, o které Pavel promlouval v této knize, v 7. kapitole... nebo raději v 6. kapitole, kde shledáváme, že jsme se stali dokonalými v Kristu. A pak ve 13. verši v 6. kapitole si uděláme krátké pozadí:

Když totiž Bůh dával zaslíbení Abrahamovi, neměl, při kom větším by přísahal, a tak přísahal sám při sobě, [Bůh přísahal sám při sobě, protože nemohl přísahat na nikoho většího]

Galatským 3:16

38 A teď se chceme vrátit kousek zpět... Přejdeme na chvíli do epištoly ke Galatským. Otevřeme si tedy knihu ke Galatským a to Galatským 3:16. A krátce si z tohoto místa přečteme, skrze koho On přísahal.

Abrahamovi a jeho semeni pak byla dána zaslíbení. Písmo neříká: „a semenům,“ jako by mluvilo o mnohých, ale: „a tvému semeni“ jako o jednom, ... jímž je Kristus.

Galatským 3:16

39 Nuže, jestliže si všimnete, pokud jste četli pozorně:

... Abrahamovi a jeho semeni [jednotné číslo] **byla dána zaslíbení** [číslo množné]. [Abrahamovi a jeho semeni]...

40 Nuže, semeno Abrahamovo bylo jedno a tím byl Kristus (v předobrazu to byl Izák). Ale Abraham měl mnoho dětí. Předtím, než měl Izáka, měl už jiné dítě, které poukazovalo na uklouznutí následkem Sářiny nevíry, která si přála, aby toto dítě přivedla Hannah¹, protože uvažovala, že je již příliš stará a tak obešla Boha, a zvolila si nějakou jinou cestu, odlišnou od té, kterou On zaslíbil.

41 Ale Bůh dodrží své zaslíbení! Bez ohledu na to, jak nerozumně to může připadat, Bůh je zavázán Svému zaslíbení. A Sára si myslela, že snad, když vezme Hannah... nebo spíše Hagaru, svou služebnici a ona porodí, ona, že si ho osvojí. A výsledkem byl Izmael, který se stal trnem v těle od tamté doby až doposud — on je stále trnem v těle, protože z něj vzešli Arabové a oni byli vždycky takoví.

42 Nuže, pokaždé když nevěříte holému Božímu Slovu a přijmete nějakou jinou cestu, stane se to trnem ve vašem těle od této chvíle napořád. Vezměte pouze to, co řekl Bůh. Jestliže On to řekl, pak to také tak minil (Ó, požeňnáno budiž Jeho jméno), vezměte jen Jeho Slovo!

43 Nezáleží na tom, jak ho někdo chce obcházet, říkají: „Dobrá, ve skutečnosti to nemá takový význam.“ Je tím míněno přesně to, co tam je řečeno, když Bůh udělal zaslíbení.

Galatským 3:16

44 Nuže, teď si pozorně všimněte:

... Abrahamovi a jeho semeni byla dána zaslíbení...

45 Semeno bylo jedno (jednotné číslo) a ta další byla zaslíbení. Existuje více než jedno zaslíbení a také více než jedna osoba, která je zahrnuta v semeni Abrahamově. Vidíte, je zde jedno semeno, ale v tom semeni jsou obsaženi mnozí lidé. Vidíte, to nebyl jen samotný Abraham nebo samotný Izák, ale to patří celému Abrahamovému semeni. Tato zaslíbení byla učiněna každému jednotlivému semeni tohoto semene. Pochopili jste to?

Římanům 8:17; Galatským 3:29

46 A proto, když jsme mrtví v Kristu, na základě Písma, bereme na

¹ Spíše Hagar

sebe Abrahamovo semeno a jsme dědici podle zaslíbení, nikoliv připojením se k církvi nebo plněním mrtvých článků, a tak dále. Ale jsme narození z Kristova Ducha, jsme Abrahamovým semenem a spolu s Ním dědicové v Království.

Židům 6:17

47 Když tedy pokračujeme ve čtení ještě o kousek dál, Bůh udělal přísahu. Nyní v 17. verši 6. kapitoly:

Bůh tedy chtěl dědicům zaslíbení ukázat nezvratnost své vůle ještě přesvědčivěji, a tak je potvrdil přísahou:

48 Ó, chtěli bychom zde na několik minut odpočinout: A tak chtěl Bůh dostatečně ukázat — nikoliv proto, že musel, ale aby tato věc byla jistá.

Jan 1:14; Jan 8:11

49 Nuže, my jsme již zjistili, že Bůh se stal tělem, přebýval mezi námi, a jak byl zjeven tomuto světu. A když byla žena přistižena při cizoložství, řekl: „Já tě neodsuzuji. Jdi a už více nehřeš.“ Když našel nemocného, jednal přesně takovým způsobem, jak měl jednat, protože On byl Bohem a On uzdravil nemocného. Vzkřísil mrtvého. Odpustil hříchy bez ohledu na to, jací oni byli, kolik jich bylo, anebo jak velice odpadli. On jim odpustil tak či onak, pokud jen byli ochotní přijít a poprosit o to.

50 Nuže všimněte si! Jestliže Bůh někdy jednal na základě jistých okolností, jestliže tyto okolnosti se budou znovu opakovat, On bude muset jednat podruhé stejným způsobem, jak jednal poprvé, jinak by nebyl spravedlivý, rozumíte. Nezáleží na tom, jak špatně jsi na tom ve svém hříchu, jak nízko jsi upadl, On bude muset s tebou jednat právě tak, jak jednal s tou padlou ženou, jinak s ní tenkrát nejednal správně.

51 Způsob Božího jednání ve vlastní Osobě a to čím On je ve Svém jednání, odhaluje Jeho osobu. A právě tak je to s vámi, váš způsob života svědčí o tom, kdo jste. A jak jsme již tím procházeli, před jednou nebo dvěma lekcemi; metodističtí lidé prohlašují: „Když jsi křičel, pak jsi To obdržel.“ Letniční zase říkají: „Když jsi promluvil v jazycích, pak jsi To obdržel.“ Kvakeři říkají: „Když ses trásl, pak jsi To obdržel“ — ti Kvakeři z Pensylvánie. Ale my sledujeme, že oni jsou všichni na omylu. Je to váš život, který to dokazuje. Tvoje osoba dokazuje, kým jsi; člověk bývá poznán svými skutky. Podle toho jak tvůj život vypadá...

52 Jistě jste slyšeli to staré přísloví: „Tvůj život promlouvá tak

hlasitě, že nemohu slyšet tvá slova.“ A tak jsi tím, čím v podstatě jsi. Život, kterým žiješ, ukazuje, jaký druh ducha se v tobě nachází.

53 A pak se můžeš snažit napodobňovat nějakou špatnou věc... nebo napodobňovat správnou věc, jak jsem měl říci. Můžeš se snažit napodobňovat křesťana, ale někdy v budoucnu nastane taková situace, kdy se ocitneš v tísní a ukáže se, kdo vlastně jsi. Řetěz je tak pevný, jak jeho nejslabší článek.

54 Když Kristus, Syn Boží, byl podroben zkoušce, ukázalo se, kým On byl. Jistě! A když jsi ty podroben zkoušce, ona dokáže, kým jsi ty. Tvůj život pokaždé odzrcadluje to, co se nachází ve tvém nitru. V budoucnosti... můžeš si být naprosto jist, že tvé hříchy tě nenajdou. A právě to bychom vám chtěli říct.

Jan 5:24

55 Ježíš řekl v evangeliu sv. Jana 5:24: „Kdo slyší...“ (Nikoliv ten, kdo se třese, ten kdo promlouvá, ten...) „Kdo slyší Mé slovo a věří Tomu, který Mne poslal, má věčný život a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života.“

Efezským 2:8

56 Je to tvoje víra. A tvoje víra vyznaná tvými rty se projevuje lidem, kteří mohou slyšet, ale tvůj život je otevřený přede všemi. A tak nezáleží, jak velice se snažíš udělat to nebo ono; to nebude nikdy fungovat, to musí být v tobě. To je to opravdové jádro toho celého příběhu. Tvoje osobní víra v zmrtvýchvstalého Krista jakožto tvého Spasitele; On je po pravici Boží, a dnes ráno jedná na tvém místě, zatímco ty jednáš na Jeho místě zde dole, jakožto svědek. Svědek musí jednat na místě někoho jiného, když povstane jako svědek. A váš život zde odzrcadluje, čím je vaše svědectví v Kristu; to se odzrcadluje *tam* a to se odzrcadluje *zde*. On je tam nahoře to, čím On je pro tebe, to oboje se odzrcadluje *tam* i *zde*. A tak vy... Vírou spaseni jste, pouze jí. A tak senzace, emoce, pocity a všechno možné, to v této věci nemá žádné místo.

Jan 3:3

57 Nuže, neuvažujte o tom špatně, jako bych nevěřil těmto emocím. Jistě! Ale to, čím se teď zabýváme a co bych chtěl do vás dostat v dnešní době, to *nejsou* emoce. Dábel použil tyto věci a lidé z toho zdivočeli, a dovolili, aby opěrný bod jejich věčného osudu se zakládal na emocích: výkřiky, mluvení v jazycích, navštěvování kostela každou neděli, křesťanským chováním. To všechno v onom dnu neobstojí. „Jedině znovuzrozený člověk.“ A váš život odzrcadluje to, čím jste uvnitř, vidíte, nikoliv vaše emoce.

Jan 10:28; 1. Korintským 13:1, 3

58 Můžete mít krev na rukou, můžete mluvit v jazycích, můžete uzdravovat nemocné, můžete vírou přesouvat hory, a přesto nejste ničím. 1. Korintským 13, vidíte. To musí být něco, co se opravdu stalo, skrze narození přicházející od Boha a Bůh přináší do vašeho nitra nové narození, a dává vám část Sebe sama. Pak tyto věci opravdu existují. A vy jste nové stvoření. „Život věčný dávám jim...“

59 Procházeli jsme slovem „věčný.“ *Navěky*, to znamená „časový úsek.“ Věčnost to je navěky, navěky a navěky, ale existuje pouze jedna věčnost; a my jsme zjistili, že dostáváte věčný život, a to slovo je vzato z řeckého *Zoe*, což znamená „život Boží.“ Vy tedy přijímáte část Božího života, která z vás dělá duchovního Božího syna, a jste stejně tak věční, jako je Bůh věčný. Nemáte konce, nemáte, kde byste zastavili, protože nemáte žádné místo počátku. Všechno, co má počátek, má i konec a co nezačíná, to také ani nekončí.

Juda 1:3

60 Ó, jak my milujeme to vzácné Slovo! Jak by křesťané měli být upevnění ve víře, která byla jednou provždy dána svatým a nebyť zmítání kolem, a dokola, a z místa na místo, a připojováním se k různým církvím. Každá církev, ke které se chcete připojit, je v pořádku, dokud jste křesťany, ale položte první věc na první místo; to znamená narození, které z vás udělá Boží příbuzenstvo, stejně tak, jako Bůh se stal naším příbuzným.

61 On se stal příbuzným, aby nás mohl vzbudit. A předtím než nás mohl vzbudit, musel nám dát věčný život. Tak se tedy Bůh musel stát naším příbuzným, aby vzal smrt a mohl nás vzbudit. Proto i vy se musíte stát Jeho příbuznými, abyste mohli přijít ve vzkříšení. Vidíte, co to znamená? Je to prostě záměna. Bůh se stal tebou, aby ty ses mohl stát Bohem, rozumíte. Bůh se stal tvou částí (tělem), aby ty ses mohl stát z Jeho milosti částí Jeho (a tím to hasne), abyste měli život věčný. Jak nádherný to obraz! Ach, ó, jak to milujeme!

Židům 6:17

62 Nuže:

... Bůh, tedy chtěl dědicům zaslíbení... [On to nemusel udělat, ale udělal to dobrovolně].

Galatským 5:22; Efezským 4:32; Kolossenským 3:13

63 Já se z toho tolik raduji (a vy také?), že náš Bůh to chtěl. Podívejte, co kdyby nebyl shovívavý? Co je ovoce Ducha? Láska, radost, víra, pokoj, shovívavost. To je Boží část, která je ve vás. A shovívavost... shovívavost unese břímě toho druhého. Když si

odpouštíme navzájem, jako Bůh kvůli Kristovi odpustil vám. Duch Boží ve vás, vás směřuje touto cestou. A tehdy, když byl Bůh tady na zemi a stal se sebou, stal se hříchem, byl to On, který vzal na Sebe tvůj hřích, nesl ho za tebe a zaplatil tvůj trest. Bůh je shovívavý, On nese naše břemena.

64 Tak tedy, On je dobrým Bohem. Jestliže si chcete ponechat sami pro sebe nějaké vaše věci, víte, Bůh je natolik dobrý, že k tomu svolí. On vás rád obšťastňuje. On si to přeje... On je Láskou a Jeho veliká láska Ho přinutí, aby se dokonce občas snížil a dopřál vám věci, které si přejete.

Jan 20:25

65 Podívejte se na Tomáše po zmrtvýchvstání. Tomáš tomu nevěřil. Ó, On má dnes spoustu dětí. Ale Tomáš řekl: „Ne! Ne! Musel bych na to mít nějaké důkazy. Musel bych vložit svoji ruku do Jeho boku a moje prsty do Jeho dlaní předtím, než bych tomu uvěřil. Mě vůbec nezajímá, co vy říkáte.“ Vidíte, on byl právě v oné chvíli úplně mimo řád Písma. Vaší povinností je přece věřit. A tak on řekl: „Já bych musel mít nějaký důkaz, abych si to mohl ověřit.“

Jan 20:27

66 A Ježíš se mu ukázal; On je dobrý. „Jen pojď, Tomáši. Jestli si to přeješ, nu co, zde to je. Můžeš to mít.“

67 A přesně tak je to s námi. My říkáme: „Pane, já musím mluvit v jazycích. Já musím křičet. Já musím...“

„Ó, jen do toho, můžeš to mít.“ On je dobrý.

Jan 20:28

68 A tak on přiložil svoji ruku k Jeho boku a zvolal: „Ó, to je můj Pán a můj Bůh.“

Jan 20:29

69 On řekl: „Nuže Tomáši, uvěřils, protože jsi uviděl, ale o co větší odměna je pro toho, který neměl důkazy a přesto tomu uvěřil!“ Zde to máte. A právě tímto směrem se i my musíme ubírat. „O co větší je odměna pro ty, kteří nic neviděli a přesto uvěřili!“ Je to akt víry, že jsme to přijali.

1. Korintským 13:1-3

70 Nuže, já věřím zázrakům, které provázejí věřící, ale položme na první místo tu první věc. Ty můžeš mít znamení bez toho. Pavel řekl, že je to možné; on řekl: „Kdybych mluvil jazyky lidí i andělů, přesto nejsem nic. Mohu vírou i hory přenášet, přesto nejsem nic. Mohu rozumět Bibli na takové úrovni, že znám všechna Boží tajemství

a přesto nejsem nic.“ Vidíte, to jsou dary Ducha Svatého, bez Ducha Svatého.

Galatským 5:22, 23

71 Duch Svatý je Bohem a Bůh je láska, radost, pokoj, shovívavost, mírnost, trpělivost. To je Duch Boží. To je to, co Bůh vzbuzuje v těchto posledních dnech skrze Svého Ducha.

Židům 6:13, 17

72 Nuže:

Bůh tedy chtěl dědicům zaslíbení ukázat nezvratnost své vůle ještě přesvědčivěji přísahou... Bůh chtěl ukázat dědicům zaslíbení... hojněji... [Kdo jsou ti dědicové? „My, jakožto mrtví v Kristu, bereme na sebe semeno Abrahama a jsme dědici.“ Ó, může to nasáknout do vašeho nitra? My jsme dědicové království Božího skrze zaslíbení stvrzené přísahou! Bůh nemusel přísahat; Jeho Slovo je dokonalé. Ale On zapřisáhl... sám skrze Sebe, protože nebyl nalezen nikdo větší.]

Židům 6:17

73 A budeme ještě na chvíli pokračovat ve čtení, poslouchejte:

... dědicům zaslíbení ukázat nezvratnost své vůle a tak je potvrdil přísahou:... [nezvratnost: to znamená neměnitelnost].

Žalm 103:3

74 Bůh se nemůže měnit; On musí zůstat tím stejným. A tak jestliže Bůh uzdravil jednu nemocnou osobu, On nikdy nemůže změnit Svůj postoj. Jestliže Bůh odpustil jednomu hříšníkovi, jedné prostitutce, On nemůže nikdy změnit Svůj postoj — nezvratnost, neměnnost Božího Slova. Pokud Bůh řekl na jednom místě: „Já jsem Pán, který léčí všechny tvé choroby,“ musí u toho zůstat, protože je nekonečný. On znal konec od počátku.

75 Nuže, já mohu říct: „Já to udělám,“ a Bible říká, že raději bychom měli říct: „Bude-li Pán chtít,“ (protože já jsem smrtelník; já to nevím). Někdy musím odvolat své vlastní slovo, ale Bůh nemůže odvolat Svá vlastní slova. On je Bohem!

Marek 9:23

76 A On požaduje pouze jednu věc: „Můžeš-li věřit!“ Ó, aj. „Jestli věříš, všechno je možné! Jestli můžeš věřit.“ A tím to hasne... Jestli jen můžeš! To je otázka. Ale tato otázka není o Božím Slovu; protože Jeho nezvratnost, On se prostě nemůže změnit. Jak nádherné!

77 Nuže budeme pokračovat ve čtení dál:

Abychom díky těm dvěma nezvratným věcem (v nichž je nemožné, aby Bůh lhal),... [to je nemožné: nemožnost a nezvratnost, to je v podstatě to stejné slovo: to se nemění, to se nemůže pohnout, to musí zůstat takové navěky. To je nezměnitelné: nezvratné a je to nemožné]... ***aby díky těm dvěma nezvratným věcem (v nichž je nemožné, aby Bůh lhal),...*** [„Máme zde dvě věci?“ Ano! Ta první, Jeho Slovo, říká, že On to udělá. Ta druhá, to je Jeho přísaha, že to vykoná.]

Římanům 4:17

78 Ó, aj! Jakými lidmi bychom měli být? Proč bychom měli být ještě zmítáni sem a tam a pobíhat, a přijímat věci tohoto světa, a jednat podle toho moderního zaobleného modelu křesťanství roku 1957? Chceme být tím staromódním typem, který bere Boha za Jeho Slovo a nazývá věci, které nejsou, jako by byly: „Jestliže to Bůh řekl, pak tím je to vyřešeno!“

79 Abraham, kterému bylo dáno zaslíbení, jemu a jeho semeni, on nazýval věci, které nejsou, jako by byly, protože to bylo Boží zaslíbení; a on věděl, že Bůh nemůže lhat. On mu to zaslíbil a on tomu uvěřil. A roky utíkaly, zdálo se jako by se to zaslíbení stále víc a víc vzdalovalo tomuto přirozenému oku, ale Abrahamovi bylo stále bližší.

80 Namísto toho, aby se stal slabším a říkal: „Nu co, možná není něco takového jako Božské uzdravení. Možná, že jsem se přeslechl. Možná na tom nic není. Možná, že jsem to nesprávně pochopil.“ Pak je to důkazem pouze jednoho: Nebyl jsi ještě znovuzrozen.

Římanům 10:17; Židům 6:4-6; 1. Janova 3:9

81 Minulou neděli jsme tím procházeli a v této kapitole bychom chtěli pokročit o kus dál: „Neboť pro ty kdo byli jednou osvícení, okusili ten nebeský dar a ostatní věci, je nemožné, kdyby odpadli, aby byli znovu obnoveni k pokání,“ (to je absolutně, naprosto nemožné). „Protože ten, kdo se z Boha narodil, nehřeší. Protože semeno Boží zůstává v něm a nemůže hřešit.“ Tím semenem Božím, je Slovo Boží. „Víra přichází ze slyšení a slyšení skrze Slovo; Oběť byla přinesena a tím to bylo uzavřeno.“

Židům 10:26

82 Nuže, jestli pácháš zlo, Bůh tě za to bude popotahovat; ale jestli to děláš... špatnost, jistě to neděláš úmyslně, 10. kapitola, tuším 47.

verš: „Jestliže totiž poté, co jsme poznali pravdu, dobrovolně hřešíme.“ Ale poté, když ses jednou narodil, ty máš pravdu; nikoliv v jejím poznání, nýbrž jsi přijal samotnou pravdu a ona se stala realitou, a ty ses stal Božím dítětem na čas, a na věčnost. Bůh dal přísahu na to, že to udělá!

Jan 5:24; Židům 6:17

83 Ježíš řekl: „Kdo slyší slova Má a věří Tomu, který Mne poslal, má věčný život a Já ho vzkřísím v ten poslední den; on nepřijde na soud, ale přešel ze smrti do života.“ Nuže, s takovou přísahou: „Bůh si přeje, abychom to přijali...“

Židům 6:18

84 Nuže, sledujte, co zde říká Pavel k církvi:

... v nichž je nemožné, aby Bůh lhal, měli pevné potěšení my, [nikoliv tedy: „Dobrá, jestli se mnou baptisté nebudou jednat správně, půjdu k metodistům.“ Rozumíte?], **měli pevné potěšení my, kdo jsme se utekli k uchopení předkládané naděje.**

Židům 6:19

85 A teď přistoupím ke čtení toho posledního verše:

Tuto naději máme jako kotvu duše [tato naděje: tuto místopřísežnou Boží přísahu] **máme jako kotvu duše, bezpečnou a pevnou a vcházející až dovnitř... za oponu.**

Promluvíme si na chvíli o té oponě. V neděli večer jsme se k tomu dost dobře nedostali.

Žalm 34:7; Matouš 28:20; Židům 13:5

86 „Za oponu!“ Opona znamená tělo. Opona je to, co nás zadržuje před tím, abychom viděli Boha tváří v tvář v této církvi. Opona je to, co nás zadržuje před tím, abychom viděli anděly na jejich stanovištích dnes ráno, jak stojí vedle těchto sedadel. Opona je to, co zastírá náš zrak. My jsme skryti za tou oponou a tou oponou je tělo. My jsme synové a dcery Boží; jsme v Boží přítomnosti: „Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteří se Ho bojí.“ Nacházíme se v Boží přítomnosti po celý čas: „Nikdy tě nenechám a ani tě neopustím. Já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání světa.“ Ale opona je tělo; to je to, co nás zadržuje před Jeho přítomností. Ale skrze duši, Ducha, skrze naši víru víme, že On nad námi bdí. On stojí vedle nás. On je tu teď.

2. Královská 6:15

87 Jednou ráno v Dotain, byl starý prorok obklíčen armádou a jeho služebník vyšel a řekl: „Otče, celá okolní krajina je obklíčena nepřátelskými vojsky.“

2. Královská 6:16

88 Eliáš se postavil a řekl: „Hle, synu, mnohem více je jich s námi než s nimi.“

Nu co, on si protřel oči a rozhlédl se dokola a nic neviděl.

2. Královská 6:17

89 On řekl: „Hospodine, otevři jeho oči a odstraň tu oponu.“ A když z jeho očí spadla opona, kolem dokola toho starého proroka byly ohnivé válečné vozy a hory stály v ohni plné andělů a válečných vozů. Zde to máte.

Ó! Pak již mohl Gézi říci: „Teď tomu rozumím.“ Vidíte, když spadla ta opona. Ona je právě tou překážkou.

Filipenským 3:10

90 Zde to je, držte se toho pevně: opona je tou překážkou, že nemůžeme žít tak, jak bychom měli. Opona je tou překážkou, která nás zdržuje, že opravdu neděláme věci, které bychom si přáli. Bůh se zahalil za oponou v těle a ta opona byla roztržena vedví. A Bůh se stal znovu Bohem a vzbudil tu oponu, ve které se sám ukrýval, vzkříšením z mrtvých Pána Ježíše, a tím dokázal, že jsme nyní za tou oponou skryti... Ve víře tomu věříme a přijímáme to. A když ta opona je roztržena vedví, mohu vejít do Jeho přítomnosti s jistotou a s uvědoměním, že jsem Ho poznal v moci Jeho zmrtvýchvstání. A při příchodu Pána Ježíše bude tato opona znovu vzbuzena ve zdokonaleném způsobu, takže budu chodit a vyprávět si s Ním, s mým Spasitelem, a svým Bohem, když On usedne na Davidově trůnu. A budeme žít navěky v této oponě potom, až bude přivedena k dokonalosti; ale tato opona obsahuje hřích. Nezáleží tedy, jak... je zbytečné, abyste uvažovali o tom oslaveném těle zde na zemi. Ono musí zemřít, stejně tak, jako vaše duše, aby se mohla znovuzrodit. V dokonalosti...

Jan 6:44; Římanům 9:16; Efeským 1:4, 5; Efeským 2:5, 8

91 Nejíst maso a dělat něco, a zdokonalovat své tělo; tak to nikdy nedocílíš. Vy musíte přestat dělat *to* a *tamto*, a ještě *to*, a *to*; to všechno je Zákon. To je zákonictví. My nevěříme zákonickým formám spasení. Věříme tomu, že jsme „spasení milosti.“ A to není z vás, vy s tím nemáte nic společného, to je Boží volba, která to činí. Nikdo nemůže přijít ke Mně, jedině když ho můj Otec přitáhne.“ Je to tak.

Celý účel Ježíšova příchodu se zakládal na tom, aby dostal ty, které předzvěděl Otec; a předurčil je již před založením tohoto světa, aby se stali syny a dcerami Božími. Amen. „A tak nezáleží na tom, kdo chce, ani na tom, kdo usiluje, ale na Bohu, který se smilovává.“ To je Bůh, který to dělá! Nemáš se tedy čím chlubit. Není zde ani jediná věc, kterou jsi udělal ty, Bůh tě spasil Svou milostí — nikoliv ty sám sebe; pokud ano, pak by ses měl čím chlubit. Ale opravdu se nemáš čím chlubit. Všechna sláva patří Jemu. Je to On. A pak On ti dává jistou naději, na kterou přísahal; je tedy nemožné pro Jeho děti, aby byly kdy ztraceny.

Galatským 6:7; Židům 10:1-4, 14

⁹² Nuže, když něco provedou, tak dostanou výprask, musíš sklidit to, co jsi zasel; to se vrátí. Nemysli si, že si můžeš dovolit jít a hřešit a že ti to projde. Pokud si to myslíš a takto se k tomu stavíš, je to důkaz toho, že jsi nebyl nikdy znovuzrozen. Pochopil jsi to? A pokud tato touha v tobě nadále přetrvává, abys páchal zlo, pak jsi stále špatný, rozumíš. Jelikož On udělal dokonalými navěky ty, kteří... A tato zvířata ve Starém zákoně v oněch dnech Zákona, která byla každého roku ustavičně obětována, ona nemohla nikdy odstranit hřích. Ale když jsme my vložili své ruce na Jeho hlavu a vyznali jsme naše hříchy, a byli jsme zrozeni z Ducha Božího, nezůstala v nás už déle žádost po hříchu. Hřích byl z tebe sňat a to na čas, a na věčnost.

⁹³ Můžeš se splést, můžeš padnout, můžeš dobrovolně udělat nějakou špatnost, můžeš někam jít a něco provést — ale to ještě neznamená, že jsi ztracen — to znamená pouze to, že budeš potrestán.

⁹⁴ Můj malý chlapec častokrát... moje děti dělají takové věci, stejně tak i vy. Ony vědí, že to je proti vašim zásadám a ony také vědí, co se dá očekávat, když něco takového provedou. Dostanou za to nářez, a někdy pořádný. Ale přesto zůstávají vašimi dětmi! Jistě!

Jan 5:24; Jan 6:40

⁹⁵ Pro takového člověka, který byl jednou zrozen do věčného života, je nemožné, aby znovu odpadl. Bůh není takový jako Indiáni, když něco dávají. „Kdo slyší Mé slovo a věří Tomu, který Mě poslal, má věčný život a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života. A Já ho vzkřísím v poslední den“ To je Boží zaslíbení.

Jakub 3:11

⁹⁶ Jestli tedy jdete a říkáte: „Nu dobrá, tak já mohu prostě dělat...“ Já vždycky dělám to, co chci. Ale jestli jsi křesťanem, pak nebudeš chtít dělat špatné věci pro ten život, který je v tobě, pro ten samotný základ. Ale jestli je v tobě touha dělat špatnosti, je to důkaz,

že to zlo je v tobě. Jak může hořká a sladká voda vyvěrat z jednoho pramene?

1. Janova 3:9

⁹⁷ A tak když jste upadli do nějakého druhu emoce, neskutečné věci, nějaké další senzace, zapomeňte na to! Vraťte se k oltáři a řekněte: „Bože, vezmi pryč můj starý hříšný život a postav mě do takového stavu, aby veškerá moje touha...“

„Nikdo, kdo se narodil z Boha, nepáchá hřích.“ To je pravda. Není v něm touha po tom, aby to dělal.

⁹⁸ Samozřejmě, že ďábel mu sem a tam nastraží léčku, ale on to nedělá dobrovolně. Říká to Bible. Ďábel ho chytne jednou, i podruhé do léčky. Jistě, opravdu. On se snažil nalíčit osidla na našeho Pána Ježíše. On je nalíčil na Mojžíše a chytil ho do pasti. On je nalíčil na Petra a chytil ho. On to dělal vůči mnohým, ale... Petr Ho dokonce zapřel, ale pak odešel a hořce zaplakal; bylo v něm něco skutečného.

⁹⁹ Když byla vypuštěna holubice z korábu... Krkavec vyletěl, krákal kolem dokola, když byl v korábu — byl v pořádku — ale jakmile se dostal ven, projevila se v něm jeho druhá povaha. Mohl požírat shnilé mršiny, jak se mu jen líbilo a byl naprosto spokojen. Proč? On byl od počátku krkavcem; byl mrchožroutem; on byl špatný. On byl pokrytcem, seděl sice na hřadě spolu s holubicí, byl stejně veliký jako ona. Mohl létat všude tam, kam létala holubice. Mohl jíst stejně dobrý pokrm tak, jako holubice, ale pak mohl žrát shnilý pokrm, čehož holubice nebyla schopna. Protože holubice měla jinou povahu; ona je jinak stvořená; ona je holubicí. A pro holubici je shnilý pokrm nestravitelný, protože nemá žluč.

Jan 10:3 - 5, 27

¹⁰⁰ A člověk zrozený z Ducha Božího se stává Boží holubicí, jeho povaha, jeho proměna i jeho charakter. Ano, pánové! Jestliže vložíte ducha holubice do krkavce, on nikdy nesedne na mršinu. Kdyby to jen snad omylem udělal, rychle bude z toho místa utíkat; on by to nesnesl. A člověk zrozený z Ducha Božího to rovněž nesnese. Jestli někdy vstoupí do hospody, rychle bude odtamtud utíkat. Bude-li váben nějakou ženou a ona způsobí, že se za ní otočí; ale on znovu odvrátí svoji hlavu. On velice rychle odtamtud uteče. Proč? On je holubicí. Je to tak. Nenalákáte ho, protože on tomu rozumí: „Mé ovce slyší Můj hlas, cizího však nikdy následovat nebudou.“ On je holubicí od počátku. A to je věc, o které mluvím: to je opravdová skutečnost zakotvená v nitru.

101 Sledujme tedy pozorně, Bůh přísáhl: Jan 5:17; Jan 14:10, 11; 2. Korintským 5:19; Židům 6:19

***Tuto naději máme jako kotvu duše, bezpečnou...
a pevnou a vcházející až dovnitř za oponu;***

102 Opona... Bůh sestoupil zahalený tělem. Za jakým účelem? Aby ukázal sám Sebe. Musel se ukrýt, protože bychom Ho nemohli uvidět. On se skryl za oponou. A kdo byl tou oponou? Ježíš, — „To nejsem já, který koná tyto skutky, ale můj Otec,“ řekl Ježíš. „Můj Otec přebývá ve Mně. Já dělám, můj Otec dělá a Já dělám až do této chvíle.“ A tak On se tu nachází, jakožto Ten zahalený jdoucí v těle, Bůh Emanuel, (Bůh s námi). „Bůh byl v Kristu a smířil svět sám se Sebou,“ zde On je, prochází se uprostřed nás.

103 Nuže, On sestoupil a dokonal posvěcení (neboli zaopatření a usmíření), aby svou smrtí obětoval, zaplatil cenu hříchu a aby se mohl vrátit zpět a přebývat v nás. Pak víra, kterou máme, je vírou zahalenou... neboli ta osoba je zahalenou osobou, a tak se nedíváme již více na věci, které vidíme v této oponě. Tato opona má vzdělání a dělá, a mluví různé věci. To je vědecká záležitost. Ale Duch živého Boha, který přebývá zde vevnitř, nazývá tyto věci, které nejsou, jako kdyby byly, pokud je vyřkl Bůh. To je vaše zahalení. My jsme v této oponě. Římanům 3:25; Římanům 4:17; 1. Janova 2:2; 1. Janova 4:10

104 Nuže, jednou On zvedne tuto oponu — ne tu zrozenou z ženy, která přišla skrze sexuální žádostivost muže a ženy, ale skrze vůli Boží — On promluví a ona se uskuteční. A pak budeme mít tělo podobné Jeho oslavenému tělu. Budeme zahaleni tak, abychom si mohli promluvit s druhými a potřást si rukama.

105 Nuže, až budeme odcházet z tohoto světa, je tam připraven příbytek, teofanie, (představte si takového člověka, který nejí, nespí, nepije, je pořád bdělý.) To je místo, kam spějeme. Ale oni čekají pod oltářem a volají: „Jak dlouho ještě Hospodine? Jak dlouho?“ Aby se mohli vrátit zpět dolů, protože si chtějí podat ruce s někým druhým, chtějí se posadit a něco sníst, a promluvit si s někým. Jsou to lidské bytosti. Požehnáno buď jméno Páně. 2. Korintským 5:1; Zjevení 6:9,10

106 Když Bůh na počátku stvořil člověka na Svě podobenství, On ho stvořil právě takového. On měl společenství, protože se známe. My máme rádi ty věci, to, čím nás Bůh udělal, protože jsme byli takto stvořeni. A v Jeho velikém příchodu, ti, kteří budou hotoví, zůstanou takovými navěky, nesmrtelní; budeme Jemu podobní. Ó, požehnáno buď

Kristovo jméno!

¹⁰⁷ A nyní máme závdavek našeho spasení, tak jak jsme Ho přijali, jakožto našeho osobního Spasitele, jako našeho Uzdravitele. A všechno ostatní čím jsme odměněni, to jsou splatné dividendy, které nám jsou vyplaceny z naší pojistky. Amen. Víte, co je životní pojištění. A z toho vyplývají určité finanční požitky, které přicházejí ve jmenovité hodnotě. Jistě. A vy můžete využívat těchto finančních požitků a my tyto požitky využíváme právě teď. Je v tom něco zvláštního; jakmile vyčerpáme tyto finanční požitky, naše odměna je znovu navýšena.

¹⁰⁸ Nějaký pojišťovací agent mi jednou řekl: „Billy, chtěl bych s tebou sjednat životní pojištění.“ Já jsem mu odpověděl: „Už mám.“ Moje manželka se na mě podívala.

¹⁰⁹ Nuže, nemám nic proti životnímu pojištění. Ale někteří lidé nemají pojištění. A tak oni se obrátili a řekli...

Moje manželka se na mě překvapeně podívala: „Ty máš životní pojištění?“

Odpověděl jsem: „Jistě.“ Ona o tom neměla ani tušení.

On řekl: „Dobrá, Billy, ale co to je za pojištění, které máš?“

Odpověděl jsem:

Jistota blahá, Ježíš můj je!

Okouším nebes slávu a čest!

Dědic jsem spásy vykoupený,

zrozený z Ducha, krví čistý.

¹¹⁰ On řekl: „To je velice hezké Billy, ale to ti neobstará místo na hřbitově.“

¹¹¹ Odpověděl jsem: „Ale to mne odtamtud vytáhne a to je to hlavní.“ Já se nestarám, jak se tam dostanu, ale starám se, jak se odtamtud dostanu ven.

Římanům 8:38, 39

¹¹² A od doby, kdy mám toto pojištění na základě přísahy samotného Boha věčnosti, že On mě opět vzbudí na podobenství Svého Syna v tom posledním dnu, mohu odvážně kráčet a mít útěchu, jako kotvu duše, že zatím co se nacházím v této oponě, je zde něco neviditelného, co mě uchvátilo, zakotvilo do této Skály věků nahoře. A když udeří vody, na tom vůbec nezáleží, ani smrt ani nebezpečí,

naprosto nic mě není schopno oddělit od Boží lásky. Moje kotva drží pevně za oponou! Ať vlny udeří, ať nastane úder, ať přijdou bezbožníci, znovuzrozený věřící má kotvu. Ještě skrze tuto oponu nevidíme, ale já vím, že moje kotva drží pevně v té Skále věků, že On dal místopřísežné zaslíbení, že mě vzbudí v tom posledním dnu.

1. Korintským 15:55, 57; Židům 6:20

113 Jaký div, že můžeš hledět smrti do očí a říct: „Kde je, ó smrti, tvůj osten? Kde je, ó peklo, tvé vítězství?“ Ale díky Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!“ Jsme tedy v tom předchůdci... Ó, aj. (Nemůžeme se nějak dostat k naší lekci.) Kam za nás vstoupil náš předchůdce...

114 Předchůdce! Všimli jste si někdy, jak to bylo za těch dávných časů na západě? Častokrát jsem procházel těmito starými stezkami. Ti předchůdci, skauti, oni cestovali v kočárech a hynuli z nedostatku vody. A tehdy nějaký zvěd jel prozkoumat terén (když uviděl nějaký indiánský kmen, snažil se ho obejít) a snažil se zjistit, kde je pramen vody. A pak rychle běžel, aby řekl vůdci kočáru: „Nasedejte rychle na koně, buďte všichni dobré mysli, protože tam za horou je veliký pramen vody.“ On byl tím předchůdcem.

115 A zde, tento předchůdce. Člověk byl kdysi přitlačen ďáblem ke zdi a ocitl se pod jeho palbou, ale někdo dobyl jeho palebné postavení. Byl to Ježíš: ten předchůdce, který tam šel již před námi. A satan tam stojí s kulometem a snaží se nás zatlačit, abychom byli stále v otroctví, a strachu smrti; on vždy střežil tento pramen; jistě, bylo mu dáno pověření, protože jsme zhřešili a byli jsme od toho zahrnutí na hony daleko. Ale předchůdce, Kristus, přišel a zaujal toto stanoviště.

Zachariáš 13:1; Židům 6:20

116 Určitě jste již slyšeli tuto starou písničku: „Drž pevně opevnění, protože já přicházím.“ Udržet opevnění nestačí, Kristus ho dobyl. Nechceme již s tím déle otálet; Kristus zabral to opevnění! Haleluja! Dveře jsou otevřeny. Je otevřený pramen v Božím domě, v Davidově městě, k omytí nečistoty. A tam vešel za nás náš Předchůdce.

Židům 6:20

117 Tento předchůdce nám říká: „Tam na druhé straně je místo, kde nikdy nezestárneš.“ Tam nebudou vrásky, nebudeš tam muset používat Max Faktor,² aby ses více líbila svému manželovi. Předchůdce pokročil dál. Tam nikdy nezestárneš, nebudeš se cítit unavený a trást se. Je to místo, kde nebudeš nikdy nemocen, kde dítě nebude nikdy trpět

² Max Faktor - kosmetický přípravek

kolikou, kde nepřijdeš o zuby... abys musel používat zubní protézu. Haleluja! Ó, požehnáno buď Jeho jméno! On tam vstoupil a my budeme jednoho dne stát nesmrtelní na Jeho podobenství, a budeme zářit nad hvězdy a slunce. Jistě, předchůdce šel před námi.

... vstoupil náš předchůdce Ježíš, jenž se navěky stal nejvyšším knězem podle Melchisedechova řádu.

Židům 6:20

118 Tento veliký předchůdce šel před námi a otevřel cestu. On se stal z ducha, z toho velikého pramene Boží duhy, který neměl počátku ani konce. On byl vždy Bohem. Ten paprsek světla se uvolnil; byl to paprsek lásky; to byl ten hlavní, červený. Další barva byla modrá, modř; ona vyjadřuje pravdivost. Ta další, která po této barvě následovala, skrze těch sedm dokonalých barev, které jsou sedmi Božími Duchy, které vystoupily z toho velikého pramene nebo toho velikého diamantu, o kterém se Ježíš zmínil. Ten veliký diamant byl opracován, aby odzrcadlil tyto barvy; Bůh se stal tělem a přebýval mezi námi, aby nám mohl odzrcadlit Svoji dobrotu a milosrdenství, mezi námi skrze znamení, a zázraky. Tato veliká duha ve své celistvosti, se stala teofanií a byla učiněna na podobenství člověka. Ano, On nebyl člověkem; On ještě nebyl tělem; On byl teofanií.

2. Mojžíšova 33:18, 21, 22

119 Mojžíš řekl: „Dovol mi, abych Tě spatřil.“ Bůh jej ukryl ve skále.

2. Mojžíšova 33:23

120 A když procházel kolem, obrátil se k němu zády; Mojžíš řekl: „To vypadalo jako záda muže.“

1. Mojžíšova 18:1

121 Co se pak stalo? Jednoho dne, když Abraham seděl ve svém stanu... dnes večer se k tomu dostaneme. Když Abraham seděl ve svém stanu, Bůh k němu přišel v masitém těle.

1. Mojžíšova 14:18

122 Ó, namítnete: „Bratře Branhame, On byl...“ My shledáváme, že On se předtím setkal s Abrahamem, podle Melchisedechova řádu; Bůh byl v masitém těle. Jistě, byl; On byl Bohem v těle.

123 Řeknete: „Tedy, bratře Branhame, proč On se tedy musel vracet, aby se narodil?“ On tehdy ještě nebyl narozen; On byl pouze stvořený, to tělo, ve kterém přebýval.

Židům 7:1- 3

124 Melchisedech byl Králem Sálemu, který je Králem Jeruzaléma, který je Králem pokoje; který nemá ani otce ani matku, který nemá ani

počátek dnů ani konec života. Ježíš měl oba, i otce i matku, i počátek dnů i konec života. Ale On byl učiněn podle řádu Melchisedechova, který neměl počátek dnů ani konec života.

1. Mojžíšova 18:13

125 Melchisedech byl samotným Bohem. Melchisedech byl Bohem Jahve, tím stejným, který se setkal s Abrahamem o několik let později před jeho stanem. Byl k němu obrácen zády. Řekl: „Proč se Sára smála?“ Je to tak. On byl tím, který tam stál, díval se směrem k Sodomě. Abraham Ho poznal, protože uvnitř jeho opony byla kotva, která se držela toho zaslíbení. Ne kvůli tomu, že zažil nějakou senzaci, ale proto, že Bůh mu dal zaslíbení. A když on přišel do styku s tím velkým magnetem, on poznal, že On se v tom těle nacházel.

1. Mojžíšova 18:8, 17, 18

126 Poodešel tedy s Abrahamem kousek dál a řekl Abrahamovi: „Zatajím snad před Abrahamem, co se chystám udělat; on je dědicem tohoto světa; to nemohu udělat. A tak, Abrahame, chci ti říct, že jsem na cestě něco vykonat“ (budeme se tím zabývat dnes večer) „na cestě do Sodomy“ (a co všechno On měl v úmyslu udělat). A jakmile požehnal Abrahamovi, vrátil se zpět do vesmíru. Muž, který tam stál jako člověk, měl zaprášený šat. A nejen to, jedl maso z telete, které zabil Abraham, pil kravské mléko, jedl obilné placky (nějaký druh obilného chleba) pomazaného máslem. To je čistá pravda. A pak se vrátil zpět do teofanie.

127 Co to bylo? Proč On to nevzal již tehdy? On ještě nebyl narozen jako ty a já; ale musel se narodit v těle, aby mohl vzít do Sebe ten osten. To bylo stvořené tělo. To bylo pouze tělo, které vsáкло vápník a draslík této země a řekl: „Fíííí“ a vstoupil do toho. To bylo to samé, čím byl Melchisedech. On vstoupil do něj, do těla, které mohlo před Ním chodit, zahaleno touto oponou, oponou Svého vlastního stvořitelského aktu; nikoliv oponou ženského stvoření skrze lůno ženy, skrze buňku, nikoliv; ale On „To“ stvořil a vstoupil do Toho, a promluvil podle Melchisedechova řádu.

Židům 7:1-3

128 Kdo je tedy ten Melchisedech?

Tento Melchisedech, král Salému [ježto je Jeruzalém], ***a kněz nejvyššího Boha***, [samozřejmě] ***vyšel vstříc Abrahamovi, vracejícímu se od pobití králů, a požehnal mu.***

Jemu také Abraham oddělil desátek ze všech věcí.

Ten je podle výkladu nejprve Král spravedlnosti,
[této nesmírné lásky, toho velikého Ducha na počátku]
Král spravedlnosti,... dále pak také... Král Sálemu,
což znamená Král pokoje.

Bez otce, bez matky, bez rodokmene, nemaje
počátek dní ani konec života.

129 Kdo to byl? On se nikdy nenarodil. On nikdy nezemře. Kdo to je? To byl Bůh — jistě — to byl On v předobrazu Pána Ježíše. Opravdu to byl On. Ale On musel ještě přijít skrze ženu; podle stejného řádu, jako vy přicházíte skrze ženu, On musel přijít stejným způsobem jako vy, aby vás mohl přivést zpět k Sobě. Haleluja!

*Nádherná milost! Jak sladký zvuk,
která spasila mně chudáka, byl jsem slepý
a mizerný!
Ztracen, ale nyní nalezený,*

(Jeho milostí)

byl jsem slepý, ale nyní vidím.

Žalm 51:5; Žalm 58:3

130 Chápu tedy, co On musel vykonat. Bůh se stal mnou, abych já Jeho milostí se mohl stát Jím; On vzal moje hříchy, abych skrze Jeho spravedlnost mohl obdržet věčný život. Nemohl jsem vybrat sám sebe, moje povaha byla hříšná, neměl jsem s tím nic společného. Byl jsem narozený z tohoto světa, „zformován v nepravosti, od narození jsem mluvil lež.“ Nebyla mi dána ani šance, nic, dokonce ani touha.

131 Řekněte praseti, že se nehodí žrát pomyje, dobrá? Sledujte, jestli vás poslechne nebo ne. Řekněte krkavci, že je špatné požírat mršiny a pozorujte, co vám na to řekne. Kdyby mohl promluvit, řekne ti: „Starej se o sebe.“ Jistě.

Žalm 63:1, 3

132 Ó, ale Boží milost změnila tuto povahu a dala mi příležitost toužit, a dychtit, a žíznit: „ Tvoje láska, vlídnost, je pro mě lepší než život, ó, Bože. Moje srdce touží po Tobě.“

Žalm 42:1

133 David řekl: „Jako jelen rve po tekutých vodách, tak duše má rve k Tobě, ó Bože.“

¹³⁴ Bůh dal člověku touhou, aby Ho uctíval, miloval a hledal. Ale člověk to převrací, protože ho volá ďábel a on jde, a je chlípný k ženám, a k rozkoším, a k věcem tohoto světa, a snaží se uspokojit to svaté stvořitelské dílo, které Bůh vložil do jeho nitra, aby miloval Jeho; a on to přenesl na věci tohoto světa. Ale bratře, když on bude jednou změněn a ten pramen plný červů (a všeho druhu neřádu pocházející z té cisterny) bude očištěn, a sterilizován, a naplněn čistou Boží vodou, pak se ho již hřích nemůže více zmocnit. Amen!

*Ó jak Jej miluji! Ó jak Jej zbožňuji!
Můj život, mé slunce, mé vše ve všem!
Veliký Stvořitel se stal mým Spasitelem
a veškerá plnost Božství přebývá v Něm.*

*Dolů ze slávy, ten nestárnoucí příběh,
můj Bůh Spasitel přišel, Ježíš bylo Jeho jméno.
Narozený v jeslích, cizí svým vlastním,
Bůh zármutku slz a agónie.*

*Ó, jak Ho miluji! Jak Ho uctívám!
Můj dech, mé slunce, mé vše ve všem!*

(Ó Bože)

¹³⁵ Jak On to mohl udělat? Člověk se to snažil zachytit na papír. Jeden z nich řekl:

*Kdyby byl oceán inkoustem
a každé stéblo na zemi perem
a celá nebesa pergamenem
a každý člověk písařem z povolání.*

Vyjádrřit lásku Boží nahore

(jak Ten veliký Bůh nebes stal se tělem, aby na Sebe vzal mé hříchy).

*Vyjádrřit lásku Boží nahore
by vysušilo oceán
a svitek by všechno neobsáhl,
i kdyby sahal od jednoho konce oblohy po druhý.*

Jan 10:28, 29

¹³⁶ A aby dal dědicům tohoto spasení jistou nadějí: On přísáhl sám skrze Sebe, že nás vzkřísí v ten poslední den, že nám dá život věčný: „A nikdo je nevytrhne z Mé ruky.“ Amen!

Modleme se:

Římanům 4:24, 25

¹³⁷ Provinil ses někdy, že jsi odmítal tuto lásku? Vyhýbal ses někdy této blažené Bytosti (tomu Velikému, který tě udělal tím, čím jsi)? A teď jsi dnes ráno zde, když jsi tak daleko pokročil ve svém životě a zde se ti nabízí příležitost. Chceš žít dál? Je pouze jeden způsob, jak můžeš žít: to znamená věřit v Ježíše Krista. Jestliže ze svého srdce věříš, že On je Synem Božím a přijmeš Ho jako svého osobního Spasitele, a uvěříš, že Bůh Ho vzkřísil, aby tě ospravedlnil, a pokud to chceš přijmout na této zásadě, patří to teď tobě.

¹³⁸ Nechceš zvednout svoji ruku? Nějaká kající se duše, která by ráda činila pokání dnes ráno a řekla: „Vzpomeň na mě bratře, kazateli, když se budeme modlit. Já jsem také zklamal. Připojil jsem se k církvi, ale vím, že jsem neměl nikdy to, o čem jsi mluvil. Nikdy jsem se nenarodil z Ducha, bratře Branhame. Prostě jsem to neměl a tím to hasne. Chci, aby ses za mne pomodlil, aby mi to Bůh dnes ráno dal.“ Bůh ti žehnej, pane. Bude zde ještě někdo? Řekni: „Bože, udělej mě tím, čím mě chceš mít. Já bych chtěl být... Chci být takový, jakého si mě Ty přeješ. Já jsem zavrhoval Tvou lásku.“ Bůh ti požehnej, synu.

¹³⁹ Ještě na chvíli:

*Kdyby oceán byl inkoustem,
a obloha pergamenem,
a každé stéblo na zemi perem,
a každý člověk písařem z povolání.*

*Vyjádrít Boží lásku nahoře
by vysušilo oceán
a svitek by všeho neobsáhnul,
i kdyby sahal od jednoho konce nebe po druhý*

*Ó, láska Boží, jak bohatá a čistá!
Jak neskonalá a mocná!
Ona vytrvá navěky,
píseň svatých a andělů.*

Kazatel 12:9, 10

140 Drahý Bože, tento básník napsal všechna tato slova opravdu jako mnozí jiní z tvých věřících, kteří hledali nebo se snažili najít vhodný způsob k vyjádření. A v Bibli je napsáno: „Ještě více, protože kazatel byl moudrý a snažil se to představit mnohými slovy.“ Ó, jak bychom chtěli mít jazyk a slovní zásobu, která by byla schopna lidem vyjádřit, čím to opravdu je, ale lidské rty toho nejsou schopny. Celá věčnost nepochybně nestačí na to, aby to bylo zjeveno, totiž jak Bůh sestoupil z nebe na zem, aby zachránil chudé, ztracené a mizerné hříšníky.

Židům 6:18

141 Prosím Tebe, Otče, aby skrze těchto několik lámaných slov... neboli koktavých slov dnes ráno (jak bych to pojmenoval) mohl někdo najít pokoj a uspokojení, a mocnou útěchu; ten kdo utíkal, aby našel útočiště. A ať jejich duše je zakotvena do toho Božího místopřísežného zaslíbení, že On je vzkřísí v ten poslední den. V budově se pozvedlo několik rukou, právě zde v této modlitebně. Bože, dej jim mocnou naději právě teď. Ať jejich kotva drží ve Skále věků. A bez ohledu na to, jak hrozně se zmítá moře jejich života a jak se zmítá jejich malý člun, oni mají kotvu Božího zaslíbení. Oni můžou říci: „Rekl to Bůh, On nemůže lhat.“

Jan 5:24

142 „Kdo slyší Mé slovo“ (které jsem se snažil dnes ráno kázat) „a věří Tomu, který Mě poslal, Jahvemu, má věčný život a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života.“

143 Ó, věčný Bože, požehnej dnes tyto lidi, ať každá osoba zde, která ještě není pod touto krví, a její duše ještě nebyla obrácena, nechť by se to stalo právě teď, Pane. Ty vykonáváš to tajemství, to všechno je Tvé, je to svěřeno Tobě. Prosím, abys jim dal věčný život. Nechť jednoho dne, již tam na druhém břehu, když budeme jeden za druhým sestupovat do údolí, nechť se setkáme tam, kde již nebude ,rozloučení‘.

*Jednoho dne na sklonku času
všichni přijdeme k řece,
kdy poslední vzpomínka žalu pomine,
bude tam čekat někdo,
kdo nám ukáže cestu,
já nebudu muset jít přes Jordán sám.
Bude tam někdo čekat... kdo ukáže cestu
a nebudu muset jít přes Jordán sám...*

¹⁴⁴ Všichni, kteří mají tuto naději, ať zvednou ruce stejně tak, jako teď zvedáte své hlavy.

Nebudu muset...

(Nuže, teď Ho uctívejme, poselství je u konce, nepociťujete radost? Bůh přísáhl a On nemůže... Bůh se zapřísahal, že se tam s vámi setká.)

*Ježíš zemřel, aby odčinil všechny mé hříchy.
A když temnota...*

(Co říkáš? Ten osten je pryč.) ...

*On bude na mne čekat,
nebudu muset jít přes Jordán sám.
... často jsem opuštěn a znaven*

(Teď Ho oslavuji.)

Zdá se, jakoby všichni přátelé mě opustili;

(Už jsi byl někdy na takovém místě?)

Ale jedna myšlenka je mi útěchou...

(A čím bylo to zaslíbení?)

*... rozveseluje mé srdce,
nebudu muset jít přes Jordán sám...*

¹⁴⁵ Nuže, děti zaslíbení, uctívejte Ho za to, co On dělá:

*Nepůjdu přes Jordán sám,
Ježíš zemřel, aby odčinil všechny mé hříchy;*

(a co se děje teď?)

Když mne ovane temnota,

*On bude na mě čekat,
Nebudu muset jít přes Jordán sám.
Až přijdu k řece...*

146 A každý z vás se tam ubírá. Tam na tebe čeká veliký temný stín. To jsou veliké dveře. Musíš jimi projít v jednom z těch dnů, možná, že ještě než pomine dnešní den, možná předtím než skončí tato bohoslužba. Ty tam půjdeš. A s každým úderem srdce jsi o jeden krok blíž.

*Ale když mne pohltí temnota,
On tam bude čekat,*

(On tohoto rána zaslíbil! On to přísáhl!)

Tedy nepůjdu přes Jordán sám.

Ó, požehnaný Pane, naše srdce jsou dnes ráno plná, ona přetékají.

147 Když pomyslíš na to, že se jednou tvůj puls zastaví a ošetřovatelka vám přitlačí k vaší hlavě polštář. Vaše ruce se stanou nepohyblivými a budou studené jako led. Vaše děti, vaše matka, vaši milování budou plakat a naříkat, a ty veliké dveře tam nahoru se otevřou dokořán. On tam bude stát!

Žalm 23:4; Žalm 139:8

148 David řekl: „I kdybych sobě ustlal v hrobě, On tam bude.“ Nebudu muset procházet na druhou stranu sám. Když pocítím na tvářích vánek od řeky, Bůh se ujme loďky mého života a převede mne na druhou stranu. On to zaslíbil, On to také udělá. David prorok řekl: „Byť se mi dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebude se báti zlého, nebo Ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje.“

149 Pane, my jsme dnes tak šťastní, že jsme byli zahrnuti do toho zaslíbení dědiců. Dnes máme ve svém nitru věčný život, protože milujeme Pána Ježíše a uvěřili jsme Mu; přijali jsme Jeho Slovo a Jeho nauku. A On nám dal Ducha Svatého jako pečeť naší víry, pečeť Ducha Svatého; naše víra je v nás zakotvena. A i když častokrát procházíme temnými stíny, častokrát klopytáme podél cesty, ale naše kotva stále drží. Něco na tom je, jako kdyby nás vedlo něco shůry, se slovy: „Kupředu. Kráčeš dál.“

150 Bože, požehnej nás. Potřebujeme Tě. Uchovej nás ve věrnosti

a pravdě až do doby, kdy si pro nás přijdeš, a my Tě pak budeme oslavovat po nekonečné věky. A v tento den, kdy ještě stojíme zde na zemi... Jeho požehnané nohy se ještě této země nedotkly. On se zde vznáší ve vzduchu a svatí, a vykoupení všech věků, všech bdění (první, druhé, třetí, čtvrté, páté, šesté a sedmé), oni všichni tam stojí oděni Jeho spravedlností, korunujeme Ho jako Krále králů a Pána pánů, a budeme zpívat ty příběhy vykoupení. Naše ubohá srdce se budou chvět při pohledu na Toho, který nás miloval a dal Sebe sama za nás. Když jsme nebyli schopni milovat a byli jsme hříšní, Kristus zemřel, abychom mohli být spaseni. Děkujeme Ti za to, Otče, v Kristově jménu. Amen.

151 Milujete Ho? Ó, jak je skutečný. Copak nepocítujete, jako byste Ho chtěli obejmout svýma rukama? Copak byste se nechtěli připlížit a dotknout Jeho nohou. Že ano?

152 Víte, kdysi na mou bohoslužbu v Phoenixu v Arizoně přišli lidé a řekli: „Chtěl bych si s Ním o tom popovídat. Chtěl bych říct: ‚Pane, Ty jsi mne miloval, i když moje stezka byla tak zkalená.‘“ Tak bych si s Ním rád promluvil ještě předtím, než budu procházet na druhou stranu. Já Ho chci vidět. Prostě Ho chci vidět! Ó, kdybyste znali mé pocity, jak se bude mé ubohé srdce chvět, když Ho spatřím na tom místě.

Matouš 11:28

153 Častokrát jsem se podívoval, řekl jsem: „Tak bych si přál slyšet ten hlas, když řekne: ‚Pojďte ke Mně všichni, kteří pracujete a jste obtěžkáni, a Já vám dám odpočinout.‘“

Matouš 25:21, 23

154 Možná to nikdy neuslyšíme doslovně tak, jak On to tehdy vyřknul, ale rád bych Ho to uslyšel říct v ten poslední den: „Dobře můj dobrý a věrný služebníku. Vejdi do radosti svého Pána, která pro tebe byla připravena.“ Jak dlouho?

„Od doby kdy jsi byl spasený?“

Římanům 8:29, 30

155 Nikoliv, bratře. „Od stvoření tohoto světa, když Jsem tě předzvěděl a také předurčil do věčného života.“ Již tehdy jsi byl požehnaný. „Ty, které předurčil, ty také povolal.“ Souhlasí to? Všechny, které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také oslavil. Zde to máte. On nás předzvěděl, povolal, ospravedlnil a my jsme oslaveni spolu s Ním na konci světa, když přijdeme pro naši odměnu. Copak se neradujete? Jistě, to jistě způsobí, že Ho budete milovat.

Když jste si nemohli pomoci sami, hle, On přišel a udělal to pro vás.

¹⁵⁶ „Buď požehnán tento svazek, který nás spolu váže“ (sestro Gertie), naše srdce v křesťanské lásce; zatímco v této chvíli prožíváme toto krátké obecenství uctívání a pak se budeme modlit za nemocné. Bůh vám žehnej; vám, kteří jste pozvedli dnes ráno své ruce ke Kristu, najděte si své místo v uctívání a služte Mu.

¹⁵⁷ Nuže, uctívejme Ho teď jako shromáždění, všichni metodisté, Církev Boží, Sbory Boží, presbyteriáni, luteráni, katolíci, všichni vespolek zazpívejme teď:

*Požehnán budiž svazek ten,
co váže naše srdce v křesťanské lásce;
společenství příbuzných v srdci
jako tam nahoře.*

*Před trůn našeho Otce
vyléváme naše vroucné modlitby;
naš strach, naše naděje, naše cíle jsou společné,
naše útěcha a naše starosti.*

*Až se budeme rozcházet,
pocítíme vnitřní bol,
ale stále zůstaneme spojeni...*

(Kolik metodistů, baptistů a všech?)

V naději, že se spolu setkáme.

¹⁵⁸ Dělá vám to dobře? Obráťme se a podejme ruce jeden druhému, zatímco budeme opakovat ten nápěv:

Před...

(podejme si ruce; někomu za tebou, před tebou, vedle po stranách)

*... trůn, vyléváme naše vroucné modlitby;
Naše útěchy a starosti.
A až se budeme rozcházet,*

(Budeme se navzájem milovat?)

A to nás naplní

(Přejete si, aby bohoslužba pokračovala? Vidíte, to je naše smyšlení.)

... vnitřní bol;

Ale stále zůstaneme spojeni v srdcích,

(v jednotě)

s nadějí, že se znovu setkáme.

(Pokud již ne zde, pak v tom velikém dnu, kde se setkáme.)

Římanům 8:29, 30; Efezským 1:4, 5; Židům 6:17-19

¹⁵⁹ Nuže, Otče, přijmi naši poctu dnes ráno, vezmi to Slovo a zasej je do srdcí věřících. Aby už nebyli více zmítáni dnes nahoru a zítra dolů, ale ať tato slova najdou své místo odpočínutí v srdci každého věřícího s vědomím, že: „Bůh se zavázal přísahou a skrze dvě nezvratné věci.“ Bůh se nemění; je nemožné, aby lhal. Aby dědicové tohoto spasení mohli mít pevnou, bezpečnou a jistou nadějí jako kotvu duše. S vědomím, že Bůh nám to zaslíbil místopřísežnou přísahou, to jedno je, že On nemůže lhát, to další je, On to završil místopřísežnou přísahou, že nás vzbudí v ten poslední den a dá nám věčný život. S vědomím toho, že poté, když jsme byli povoláni, řekl, že nás znal před založením světa a předurčil nás k adopci za syny skrze Ježíše Krista. Předzvěděl nás a povolal. A když nás povolal, tak nás ospravedlnil. My nejsme schopni sami sebe ospravedlnit, a tak On nás ospravedlnil smrtí Svého vlastního Syna. Ty, které ospravedlnil, ty již oslavil. To Slovo již bylo vyřčeno a my jsme právě na naší cestě, putujeme kupředu a radujeme se na naší cestě do slávy.

Židům 4:15; Židům 12:1, 2

¹⁶⁰ Dej lidem víru, a ať jejich malé zlozvyky a jiné věci, které se na lidi nalepí, nechť by je ze sebe dnes ráno setřásli Božím Slovem, které je kotvou duše, pevnou a jistou. Ať ze sebe setřesou své zlozvyky, svou špatnou náladu a věci, které byly... Jak bylo řečeno Pavlem v další části toho poselství, ke kterému se dostaneme za několik dnů: „Odložme každou zátěž i hřích, jenž nám tak snadno bývá překážkou, abychom mohli běžet s trpělivostí dále v tom závodě, který je vytyčen před námi. Hledíme na původce a dokonavatele víry, Ježíše Krista, který byl

pokoušen všemi možnými způsoby jako i my, aniž by zhřešil.“ On dovolil, aby byl pokoušen, ale On nedbal na pokušení. I my jsme pokoušeni k hříchu, ale nedbáme na to, poněvadž život, který je v nás, je kotvou našeho věčného cíle a my se přidržujeme toho posvátna v našich srdcích.

161 Nuže, jsou zde mnozí nemocní, kteří byli postiženi různými nemocemi. Chystáme se za ně modlit, Otče. Dej, když budou procházet dnes pod Božím Slovem, tím vzácným Slovem, které bylo dnes kázáno, Bible to dosvědčila a andělé Boží stojí nablízku, a Ten vznešený Duch Svátý (nad vším) stojí zde, aby dosvědčil Slovo. Nuže, Otče, zatímco budou procházet pod tím Slovem zaslíbení dnes ráno, ať odcházejí z tohoto místa uzdraveni. Ať odloží stranou své zdravotní pomůcky, ať opustí svá invalidní vozítka a svá nosítka, na kterých leží, a ať se uzdraví. Učiň to, Pane. A ať se právě vrátí na další bohoslužbu, na kterou jim bude dovoleno přijít, nebo do svých vlastních sborů, s radostí, ukazujíc na ty veliké věci, které udělal Kristus. Takto chceme sloužit ke Tvé slávě v Ježíšově jménu. Amen.

162 Musím se... omluvit za to, co jsem vám sliboval, že dnes ráno budeme probírat sedmou kapitolu, ale nedostal jsem se k ní. Musíme si ještě nechat krátkou chvíli na modlitební řadu. A teď dnes večer, bude-li vůle Páně, budeme se zabývat tou sedmou kapitolou a tam se dozvíme, kdo to byl Melchisedech. Kolik z vás by si to přálo vědět? Ó, my přejdeme bezprostředně k Němu a přesně vypátráme, kým On byl. A Písmo nám říká, kým On byl. Rozumíme si?

163 A Scofield řekl: „On znázorňuje kněžství.“ Jak by to mohlo být kněžství, když to nemělo počátku ani konce? Vidíte tedy, že to nemohlo být kněžství. To byl muž, Melchisedech (jméno), osoba.

164 Nechtěl bych tím zneuctit křesťanskou vědu, ale oni říkají, že Duch Svátý je pouhou myšlenkou. A Bible říká: „On, ten Duch Svátý.“ A ON, to je osobní zájmeno; to je osoba. Ne nějaká myšlenka, to je osoba. Absolutně!

Žalm 119:105; Židům 7:3

165 A Melchisedech je muž a to muž, který neměl počátek dni ani konec života. On neměl otce ani matku, ani svůj původ. A my chceme zjistit dnes večer, bude-li vůle Páně, kým On byl a to na základě Slova. Milujete to? „Ó! Svíce nohám mým je Slovo Tvé, a světlo stezce mé.“ Ó!

166 Nuže, ty říkáš: „Bratře Branhame, já tomu vůbec nerozumím.“

Já taky ne.

167 Ale jednou jsem kázal dole v Kentucky. A někteří z nově příchozích katolíků a jiných, kteří možná nerozumí těm bohatým a hlubokým věcem Písma... kázal jsem tedy o Božském uzdravení. A nějaké bosé děvče přineslo... nebylo jí ani patnáct let a ona měla malé dítě, které bylo ochrnuté. Řekl jsem: „Co trápí tvé nemluvně, sestro?“

Řekla: „Má křeče.“ Nevěděla ani jak to pojmenovat (tu obrnu), nevěděla jak to správně pojmenovat.

168 Ta chudinka snad ještě nikdy v životě neměla na nohou boty. Byla milovanou nějakého muže, měla dlouhé vlasy, které ji splývaly dolů. Zeptal jsem se: „Věříš?“

A tyto ocelově šedé oči na mě pohleděly a řekla: „Ano, pane, jistě, že věřím.“

Vzal jsem to děťátko. A zatímco jsem se za ně modlil, jeho křeče přestaly a zmizely.

169 Příští den jsem lovil veverky na stráni hory. A uslyšel jsem nějakého člověka, který tam seděl a mluvil, jen se to z něho sypalo. Padl jsem na zem; lovil jsem veverky. Oni se bavili o mně... seděli tam, žvýkali tabák a plivali, listy takto lítaly. A oni si vyprávěli o shromáždění z minulého večera. Jeden z nich řekl: „Já jsem to dítě viděl, šel jsem tam kolem dnes ráno. A ono již do rána nemělo křeče.“ Vidíte? On řekl: „Je to opravdu tak.“ A odplivl...

170 Měli s sebou pušky, které byly opřeny o strom, a tak jsem si pomyslel, že bych se jim měl raději ukázat. Víte, oni tam mezi sebou měli rozepře. A tak jsem přistoupil a řekl jsem: „Dobré ráno, bratři.“

171 Takový veliký chlápek, který mi připadal na toho, který mluvil, měl takto na jedné straně tabák v ústech; byl veliký, s vytáhlým krkem, měl na hlavě velký starý klobouk, který měl stažený hluboko do čela. Ohlédl se dozadu a uviděl mne. Rychle vztáhl ruku a sundal si z hlavy tento klobouk... (bratr Branham to předvádí) spolkl ten žvýkací tabák a řekl: „Dobré ráno, kazateli,“ vidíte. Ano, prosím. Tomu se říká respekt. A to je správné. Nevím, jak to prožíval, ale prožíval to.

172 Příští večer, když jsem se tam vrátil, byl tam nějaký muž, který se chtěl se mnou trochu dohadovat. On chodil do církve, kde nevěřili v Božské uzdravení. Byla to Metodistická církev: White Hill v Kentucky. A tak on přišel; stál venku, měl v ruce lucernu. A řekl: „Chtěl bych ti

něco říct, kazateli; já to prostě nemohu přijmout, protože to jednoduše tak nevidím.“

Řekl jsem: „Nemůžeš to vidět?“

On řekl: „Ne!“ Řekl: „Já jsem také nemocný člověk, ale já to prostě tak nemohu vidět.“

Zeptal jsem se: „Kde bydlíš?“

Odpověděl: „Tam vzadu nahoře v Big Renoxu.“

Řekl jsem: „Dobrá a jak se dostaneš domů?“

Řekl: „Jdu pěšky.“

Řekl jsem: „Ale vždyť svůj dům přece nevidíš?“

Odpověděl: „Ne, pane.“

Řekl jsem: „Vždyť je přece hrozná tma; je zamračeno.“

Odpověděl: „Ano.“

Řekl jsem? „Jak se dostaneš domů?“

A on řekl: „Vzal jsem si lucernu.“

Řekl jsem mu: „Tato lucerna ale nedosvítí až do tvého domu, jak tedy půjdeš?“

On řekl: „Ó, já si budu svítit před sebe a tak půjdu.“

¹⁷³ Řekl jsem: „To je právě to. Ty máš světlo lucerny a každý krok, který uděláš tímto směrem, světlo se bude pohybovat stále před tebou. A jestli budeš kráčet, toto světlo půjde s tebou.“

¹⁷⁴ Udělejte to dnes ráno. Hleďte Krista, Toho velikého Velekněze, toho Prostředníka za naše nemoci, za naše choroby a za vaši duši. Nemusíte tomu rozumět — my také ne — ale je nám přikazováno, „abychom kráčeli ve Světle, tak jako On je ve Světle.“ A máš udělat jeden krok v tom Světle. A jestliže to Světlo je s tebou, pak to Světlo bude svítit až do toho dokonalého dne; ono prosvítí tu stezku před tebou:

*A my budeme kráčet nahoru tou starou velikou cestou, a říkáme to všem, kudy jdeme.
Já bych byl raději staromódním křesťanem,
Pane,*

než vším jiným, čím bych mohl být.

(Slyšeli jste již někdy tuto starou píseň?)

*Není nic lepšího, než být staromódním křesťanem,
ukazovat rád křesťanskou lásku.
My vcházíme na tu starou velikou cestu,
a říkáme to všude, kam jdeme.
Já bych byl raději staromódním křesťanem,
Pane,
než vším jiným, čím bych mohl být.*

(Prostě to miluji)

Izaiáš 53:5; 1. Petrova 2:24

¹⁷⁵ V pořádku, teď se budeme modlit za nemocné. Nejsme, my si nenárokujeme schopnost uzdravování nemocných. Pokud by tomu tak bylo, pak bychom jiným lhali. Každá zde přítomná nemocná osoba je již uzdravena. Právě toto říká Písmo: „Jeho zsinlostí jsme byli uzdraveni.“ Souhlasí to?

¹⁷⁶ Každý hříšník, který se zde nachází; a možná, že někdo takový tu opravdu je, ty jsi byl spasen od doby, když Ježíš zemřel. Nedovol, abys zemřel zde, kde ti byla nabídnuta a položena před tebe příležitost, abys vešel do Jeho přítomnosti, a pokusil se to přijmout. To je přichystáno pro tuto chvíli. Právě teď to musíš přijmout. Ale jestliže vezmeš tuto krev na lehkou váhu, pak ti již nezůstane nic než... Pak jsi již odsouzen, jelikož jsi souzen na základě toho, co jsi udělal s Tou smírcí obětí Pána Ježíše Krista. Vidíte? Vy odsuzujete zde sami sebe.

Izaiáš 53:5

¹⁷⁷ „A tak On byl raněn pro naše přestoupení a Jeho zsinlostí nám bylo způsobeno lékařství.“ A tak já nemohu udělat nic pro vaše uzdravení. Ani církev nemůže udělat nic pro vaše uzdravení. Můžeme se pouze modlit za tyto věci, aby vaše víra neselhala, abyste dnes ráno přišli k oltáři a přijali Krista jako svého Uzdravitele stejně tak, jak jste Ho přijali jako svého Spasitele. A bez jakéhokoliv... Bůh koná zázraky; On ukazuje veliká znamení: slepí, hluchí, němí, všichni jsou uzdravováni právě zde v této modlitebně. Ale zda se to děje nebo ne, my to každopádně přijímáme. Mnohokrát tyto věci přicházejí na základě vidění.

178 Kolik z vás zde bylo přítomno asi před třemi nebo čtyřmi týdny, když sem přišel muž, který byl slepý a ochrnutý, seděl v invalidním vozíku, s poškozeným nervem rovnováhy. A než jsem odjel z domu, viděl jsem ho ve vidění: „Tam bude sedět tmavovlasý muž s prošedivělými vlasy, jeho manželka je pohledná žena, asi kolem šedesáti let. Ona přijde s pláčem a bude prosit; mě... ‚Vrať se a pomodli se za mého manžela.‘ On sedí právě tam.“

A když jsem přišel, řekl jsem několika bratrům: „Sledujte to.“

179 A když jsme přišli k oltáři, jiní se tam modlili. Začal jsem se modlit, poodešel jsem a znovu jsem se vrátil. A jeho manželka se postavila a přišla přesně tak, jak Pán pověděl, že se to stane. Lidé to sledovali, jestli se to přesně tak stane. To nikdy nezklame. A tak když on přišel...

180 Můžete jít a přesvědčit se o tom, že ten muž, Dr. Ackerman z Birdsey v Indianě, byl tím, který ho sem poslal; on je katolíkem a jeho chlapec je knězem v klášteře Svatého Meinrada. A Dr. Ackerman je mým loveckým společníkem a právě on poslal ke mně tohoto muže. A Pán mi ukázal černovlasého muže, kterého poslal, ale já jsem nevěděl, kdo to byl.

Řekl jsem: „Byl to Dr. Ackerman?“

Odpověděl: „Ano,“ vidíte. A potom ten muž...

181 Řekl jsem: „Je to ‚tak praví Pán.‘“ Sestoupil jsem dolů, řekl jsem: „Pane, postav se.“ Byl slepý a nemohl... nerv, který udržuje rovnováhu, byl zničený, on se nemohl takto udržet, vidíte. V tomto stavu se nacházel několik let, léčil se u Mayo a všude jinde. A já jsem se za něho pomodlil jen jednoduchou modlitbou a on se postavil. A on odešel a procházel se...

182 Nejdříve řekl: „Nemohu tě vidět.“ Najednou zakřičel: „Ale jó, mohu!“ Jeho oči se najednou otevřely; on byl ortodoxní, jeho manželka byla presbyteriánka.

183 Někteří lidé si myslí, že presbyteriáni a ortodoxní nekřičí. Měli byste je slyšet. Jistě. Oni křičeli a navzájem se objímali. A on se vrátil a vzal ten invalidní vozík, a projížděl s ním sem a tam, a po stupíncích tak, jako každý jiný člověk, mohl vidět, mluvit, a tak dále.

184 Dostal jsem od něj dopis... nebo jednoho dne telefonoval. Tuším, že to byl bratr Cox, který ho navštívil a on řekl: „Pociťuji v očích takový palčivý pocit.“ Jistě. To je nerv, to je ten zrakový nerv, který

roste a vrací se zpět k životu, víte, a chce se znovu vrátit do původního stavu. Ta kletba byla odstraněna.

185 Jestliže dáte přírodě svobodný průchod, jestliže nebude nic přírodě překážet, ona pak bude mít plnou moc. Jestliže máte na paži obvaz, omezujete krevní oběh a vaše ruka nakonec odumře. Nuže, protože... Přirozeně by bylo na místě, kdybyste to nechali na pokoji. Ale něco narušilo přírodu. Tedy, jestliže to nevidíš, lékař již nemá žádnou možnost, jak by to mohl podchytit. On může působit pouze na základě dvou věcí: na základě toho, co vidí a co pociťuje. Je to jediný opěrný bod, na základě kterého může pracovat: co vidí a co cítí.

Marek 16:17

186 Jestliže to nemůže vidět, pak to musí být duchovní záležitost. A pak zde zůstává pouze jedna jediná věc, která se může stát; my se modlíme, Kristus odstraňuje tu kletbu (vyhání ďábla) a věc se vrací do normálu a je v pořádku. Navrací se ke zdraví a to je všechno, co je zapotřebí. „Ve jménu Mém ďáblu vymítat budou.“ Souhlasí to? To zaslíbení je dáno církvi. To je zaslíbení moci, čeho... to působí Jeho přítomnost mezi námi. Nuže, co překáží dnes dopoledne tomu, abychom byli dokonalí a dělali věci, které On dělal. Je to způsobeno tím, že jste stále zahaleni oponou, vidíte. My máme sice nějaké pocity, které nám říkají: „Ó, ano,“ vidíte.

187 Ale, když přijmeš své uzdravení... Nezáleží na tom, co říká tato opona, ale na tom, co říká Slovo. Vidíte, to je to. To je to. A Slovo je vždycky dominantní nad ostatními věcmi; Boží věčné Slovo.

Římanům 4:17, 19

188 Podívejte na Sárú, na její odumřelé lůno v devadesáti letech; žila se svým manželem od šestnácti nebo sedmnácti let, bezdětná; Abraham stoletý; Bůh to otočil naruby a dal jim dítě (vidíte), protože věřili. Oni nazývali věci, které nebyly, jakoby kdyby byly. Přistupte k tomu dnes ráno tímto způsobem, přátelé.

189 A dnes večer očekáváme... Jestliže vy všichni jste naši návštěvníci, jsme rádi, že můžete být dnes ráno s námi. A Bůh buď s vámi. A Jestliže se zdržíte v tomto městě do večera, budeme rádi, když vás dnes večer budeme mít mezi námi při zakončení této bohoslužby o Melchisedechovi. A kdybyste se nezdrželi, jestli máte svou vlastní církev, jděte tam do vašeho sboru. To je vaše povinnost. Jestli náležíte k nějaké církvi, chodte tam. Toto je pouze taková malá modlitebna, kde se shromažďujeme a máme mezi sebou obecenství. Nuže, Pán vám žehnej.

¹⁹⁰ A sestra Gertie nám teď zahraje: „Aj, Velký Lékař přítomen.“ A jestliže je tu někdo, který touží po modlitbě, zvedněte vaše ruce, kteří by si přáli přijít do modlitební řady a upřít svou víru ke Kristu. V pořádku, seřadte se po této straně modlitebny, pokud chcete. A jestli oni odsunou sedadla o kousek dál, bratře, je-li to možné, abychom tu měli víc místa a mohli sem přivádět tyto lidi. Přicházejte sem z této strany.

¹⁹¹ A zatímco budeme zpívat, můžete přicházet, abychom se za vás modlili. A chtěl bych požádat přítomné starší (z kterékoliv denominace nebo církve) bez ohledu na to, čím jste, jestli věříte v Božské uzdravení, můžete se postavit tady vedle mě na pódiu a modlit se za nemocné. Budeme se těšit, když přijdete. Z každé denominace nebo ne-denominace nebo kýmkoliv jste, budeme se z vás těšit. Nyní můžete přijít a modlit se, přijít sem nahoru a postavit se vedle mě. Bratře Neville, vezmi s sebou olej...

